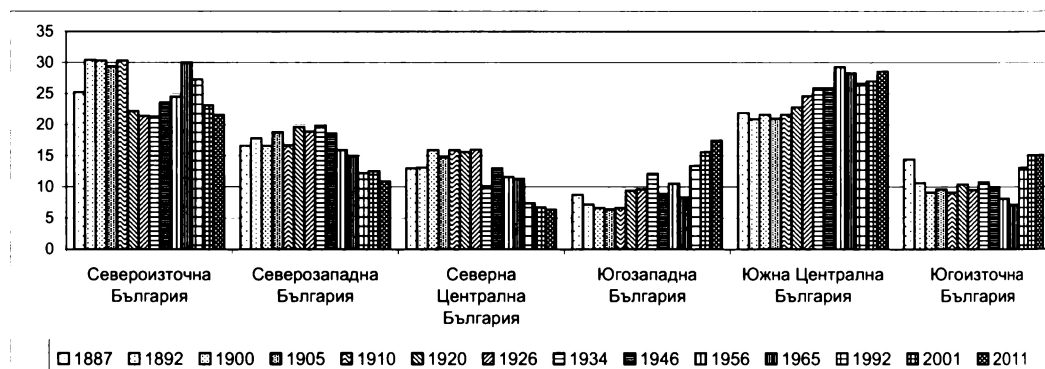

РОМИТЕ В СЕВЕРОИЗТОЧНА БЪЛГАРИЯ

До 1910 г. ясно се откроява териториалната концентрация на ромско население в **Североизточна България**, където са съсредоточени 30 % от ромите в страната. При преброяванията след 1920 г. се отчита намаляване на тази концентрация – на около 22-24 %, поради териториалните промени на България, в резултат на които от Североизточна България се откъсва Южна Добруджа, а се присъединяват територии с по-ниска концентрация на ромско население в Южна България. Това води до едно по-равномерно разпределение на ромите в страната. След присъединяването на Южна Добруджа през 1940 г. тази концентрация се запазва, след което се наблюдава тенденция на нарастване, която през 1965 г. достига до 30%. В началото на 90-те години се наблюдава намаление на концентрацията на ромско население, която достига до 21,6 % през 2011 г. (фиг. 27).

Фиг. 27. Концентрация на ромско население (%) в отделните части на страната през периода 1887-2011 г.

Fig. 27. Concentration of Roma population (%) in different parts of the country for the period 1887-2011

В Североизточна България през 1934 и 1946 г. преобладават околуите, в които по-голямата част от ромите говорят ромски **майчин език**, с изключение на Бяла и Тервел, в които живее по-голям брой турски роми. Други околии с по-висок дял на турските роми (над 30 %) са околуите Балчик, Генерал Тошево, Добрич, Дулово, Исперих, Силистра, Тервел, Тутракан, или това са околуите в Южна Добруджа и Лудогорието. Незначителен е дялът на ромите с български майчин език, като с по-висок дял (над 10 %) са околуите Русе, Тутракан, Силистра и Генерал Тошево. В някои околии е отбелязано и висок относителен дял на ромите с румънски майчин език